

רע"פ 9963/16 - יעקב ליברטי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 9963/16

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: יעקב ליברטי

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 7.12.2016 בעפ"ג 24564-10-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: נ' זלוצ'ובר - סג"נ, י' עדן וג' שלו; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקש: עו"ד אהוד בן יהודה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (סגן הנשיאה נ' זלוצ'ובר, השופט י' עדן והשופטת ג' שלו) בעפ"ג 24564-10-16 מיום 7.12.2016, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום קריית גת (סגנית הנשיאה נ' שמואלי-מאיר) בת"פ 14194-03-13 מיום 25.9.2016.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, עבד המבקש בחברה שבה שימש המתלון כמנהל עבודה. ביום 28.2.2013 העביר המתלון למבקש רכב בשווי 107,000 ש"ח אשר הושכר מטעם החברה, זאת על מנת לאסוף את

עובדי החברה ביום המחרת. בהמשך אותו היום שכפל המבקש את המפתח לרכב, ומספר ימים לאחר מכן נכנס לרכב בעת שחנה ליד ביתו של המתלונן, הניע אותו ונסע מהמקום. המבקש נסע עם הרכב לצומת יד מרדכי, נפגש עם אדם אחר שזהותו אינו ידועה למשיבה ומכר את הרכב לאדם האחר בתמורה ל-8,500 ש"ח. המבקש הורשע בבית משפט השלום קריית גת על יסוד הודאתו. בית המשפט גזר עליו עונש של 8 חודשי מאסר בפועל; 3 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירת רכוש מסוג פשע, למשך 3 שנים; 4 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור עבירת רכוש מסוג עוון, למשך 3 שנים; וקנס בסך 1,500 ש"ח.

3. בערעור בפני בית המשפט המחוזי טען המבקש כי בית משפט השלום החמיר בעונשו בכך שלא שקל את השיקולים הרלוונטיים. לשיטתו, לא נשקלו שיקולי הודיה וחשכון בזמן שיפוטי; לא נשקלו נסיבותיו האישיות לרבות גילו המתקדם והעובדה שעברו הפלילי ישן והתיישן; ולא נשקלה העובדה שלקח אחריות מלאה על מעשיו ושלא ביצע כל עבירות מאז ביצוע העבירה בה הורשע. מנגד, טענה המשיבה כי עונשו של המבקש נוטה לקולה, זאת נוכח העובדה שמדובר בעבירה שנעשתה תוך תכנון מוקדם ויוזמה פלילית. עוד טענה המשיבה כי בית משפט השלום התייחס לנסיבותיו האישיות של המערער והעמיד את העונש על הרף התחתון של המתחם - ולפיכך ביקשה לדחות את הערעור.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש. בתוך כך בית המשפט המחוזי התייחס למתחם העבירה שקבע בית משפט השלום, וקבע כי אין מקום להתערב בו. כן קבע בית המשפט המחוזי כי בגזר דינו התייחס בית משפט השלום לכלל הנסיבות המקלות, לרבות נסיבותיו האישיות של המבקש, חלוף הזמן, אי ביצוען של עבירות נוספות, עברו הפלילי הישן והלא מכביד, תפקודו התקין וכן הודאתו. יתר על כן, הדגיש בית המשפט המחוזי כי העונש שנגזר על המבקש נמצא ברף התחתון של הענישה. עוד ציין בית המשפט המחוזי את תסקיר שירות המבחן, ממנו עולה כי המבקש לא שולב בהליך טיפולי וכי הוא בעל יכולת נמוכה להתבוננות פנימית באשר למניעי התנהגותו. על יסוד האמור דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש.

4. בבקשתו לפניי, טוען המבקש כי הוא עבר הליך שיקומי אף מבלי להדרש להליך טיפולי פורמלי. לשיטתו, אורח החיים הנורמטיבי שהוא מנהל, והעובדה שלא נרשמה כל פעילות שלילית ממועד ביצוע העבירה - אלה מעידים על הליך השיקום שעבר.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית - משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לא מצאתי כי טעמים אלה מתקיימים בבקשה שלפניי. יתרה מזאת, הלכה היא שטענות שעניין חומרת העונש לא מקימות עילה לדיון בגלגול שלישי, למעט במקרים של חריגה משמעותית ממתחם הענישה (רע"פ 8423/16 דגן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.2.2016)); רע"פ 9102/15 פאר נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (26.1.2016) רע"פ 6167/11 ספקיוריטי המוקד המרכזי בע"מ נ' מדינת ישראל (19.2.2012)). בענייננו, חריגה שכזאת לא נטענה, ומכל מקום לא מצאתי שבמקרה שלפניי קיימת חריגה משמעותית ממתחם הענישה - זאת ביתר שאת נוכח קביעת העונש ברף התחתון של מתחם הענישה.

אף לגופו של עניין לא מצאתי כי יש לקבל את טענותיו של המבקש הנוגעות לשיקומו. אמת הדבר, הלכה היא כי חשיבותו של הליך השיקום היא גדולה, וכי מדובר בהליך רצוי עבור המבקש ועבור החברה כולה. אולם שיקול זה אינו

השיקול היחיד בגזירת עונשו של נאשם - על העונש להלום את המעשים בהם הואשם והורשע. בנסיבותיו של המבקש, אשר על פי תסקיר שירות המבחן שהוצג לבית המשפט המחוזי, ממאן הוא להתמודד עם מניעי התנהגותו השלילית, המשקל שיש לייחס להליך השיקומי הוא מוגבל (רע"פ 7363/16 סטניסלב נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (25.10.2016); רע"פ 6590/16 זידאן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (7.9.2016); רע"פ 6612/09 אזולאי נ' מדינת ישראל (20.8.2009)).

6. סוף דבר, הבקשה נדחית. משכך, ממילא הבקשה לעיכוב ביצוע העונש מתייתרת.

ניתנה היום, כ"ב בכסלו התשע"ז (22.12.2016).

ש ו פ ט